

Скарбничка

СПРАВЖНІХ ДРУЗІВ
БАГАТО НЕ БУВАЄ

НЕ ДАЙ СЕБЕ
ЗАЛЯКАТИ 2

ПРИГОДИ ШУКАЧІВ 4

ЯК ВИНИКЛА МОЧАЛКА 5

ВИКРАДЕННЯ ОВЕЦЬ 7

ВЕСЕЛИЙ ENGLISH 9

ЧУДОВИЙ
ПОДАРУНОК 11

У родині лисиць нещодавно народилося лисеня. Маленький лис був такий самий рудий, як і його тато, з таким же пухнастим хвостом, як у мами, і з таким добрим та чуйним серцем, з яким ще жодного лиса на світі не було. Назвали його Аліком. «Ну що це за лис?» — гарчав іноді тато, коли Алік замість того, щоб уполювати якусь пташку, прибігав додому й розповідав про яскравого метелика. «Ох, важко тобі буде, синку», — зітхала мама, коли Алік повертався з прогулянки з букетом польових квітів для неї. Та Алік лише усміхався у відповідь. Найбільше в житті він любив гуляти лісовими стежками й милуватися красою. Усім на світі Алік готовий був допомогти, з усіма поділитися.

На перший день народження до малюка завітало багато лісової дітлашні. Святкували весело й гамірно, ласували смаколиками, грали в різні ігри. А дідусь подарував своєму онукові справжній годинник. Іменинник одразу надягнув цей подарунок на руку, а потім давав поміряти й роздивитися свій новий годинник усім гостям.

— Мамо, у мене стільки друзів! — захоплено розповідав Алік, коли мама вкладала його спати.

— Синку, справжніх друзів зазвичай не буває багато.

— А в мене всі друзі справжні, — не погоджувався син.

Та вранці Алік прийшов до мами дуже сумний.

— Що трапилося, синку?

— Мамо, мій новий годинник зламався.

— Як зламався? — запитав тато, почувши розмову.

— З нього зникла стрілка, — плачучи, промовив Алік.

— Стрілка сама собою зникнути не може, — суворо дивлячись на сина, пояснив тато. — Якщо стрілки немає, отже, її хтось поцупив.

— Ні, тату, вона, мабуть, сама загубилася.

— Якщо стрілка загубилася, отже, ми її знайдемо! — вирішила підтримати сина мама.

Цілий день уся родина лисів шукала стрілку годинника: і в шухлядах, і під столом, і за шафою, та все марно. «Я побіжу до своїх друзів і запитаю. Можливо, хтось випадково її взяв», — припустив Алік.

Маленьке довірливе лисеня довго бігало лісом, зазираючи до кожного й запитуючи про стрілку годинника. Та всі тільки знизували плечима й далі займалися своїми справами. І лише сірий зайчик запропонував свою допомогу

в пошуках. Разом з ним шукати пропажу Алікові було значно веселіше. І хоч стрілки вони так і не знайшли, та маленький лис усе ж таки повеселішав. Увечері він сказав своїм батькам:

— Знаєте, а я радий, що стрілка годинника загубилася.

— Як це? Хіба можна з такого радити? — не зрозумів тато.

— Можна, тату. Стрілки я сьогодні не знайшов, зате знайшов справжнього друга!

Наступного дня лісовий майстер полагодив годинник, а маленький лис зрозумів, що мама мала рацію: справжніх друзів багато не буває!

Вечір. Сутінки. Темніє,
Жовтень листям шурхотить...
Тільки осінь так уміє:
Ось він день — і ніч за мить...

Ніби вчора було літо,
А тепер — в повітрі дим...
Закружляв нас долі вітер,
Тільки б встигнути за ним...

Вікторія Чорній

ЧЕРЕВИЧКИ

2

МОЯ ЛЮБА
МАМА

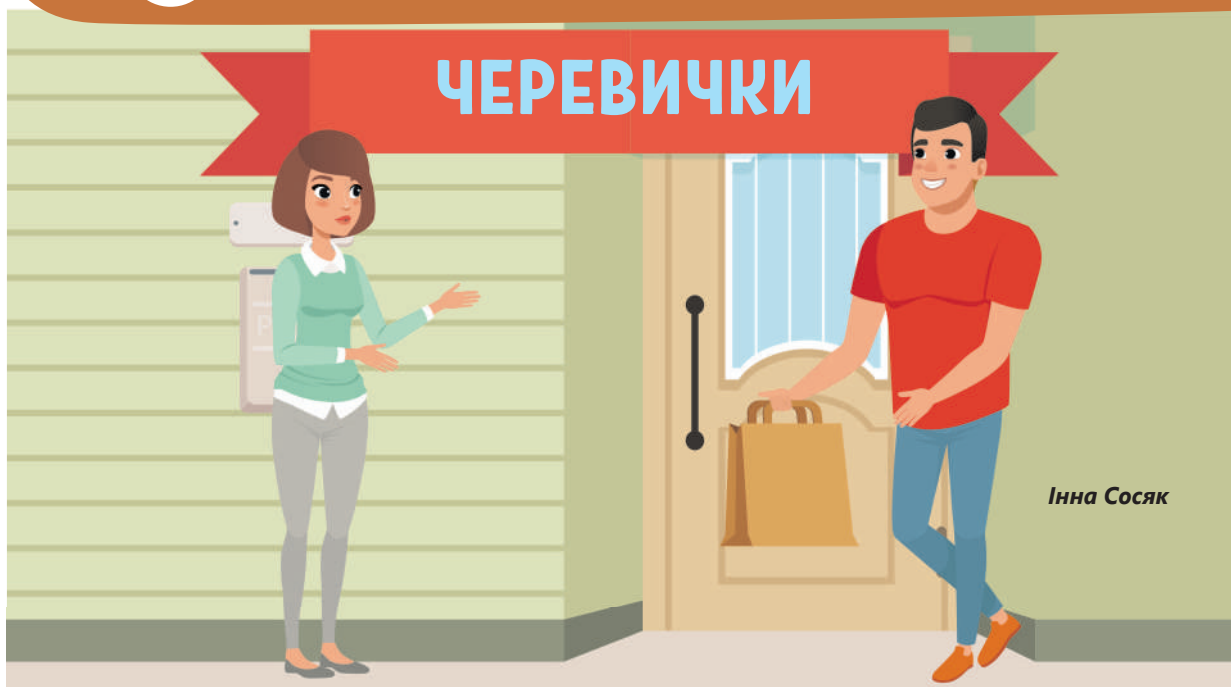
6

ДРОЗДИ-РЯТІВНИКИ

8

ЧЕРЕВИЧКИ

Інна Сосняк

Якось після напруженого робочого дня я повернувся додому й помітив, що моя дружина сумна.

– Мариночко, що сталося? Щось із Віталіком? – запитав я.

– Ні, із сином усе гаразд. Але в нас виникла проблема. Уже досить холодно, а у Віталіка немає теплового взуття. Ось лише ці сандалики. Минуло-річне взуття вже мале.

– Через кілька днів я отримаю заробітну плату, і ми відразу ж купимо, – відповів я.

Хочу пояснити, що ці події відбувалися 1995 року.

Віталіку було тоді чотири роки. Час був складний, навіть на їжу грошей не завжди вистачало. Взуття та одяг коштували дорого. Діти, як відомо, ростуть швидко, то ж потрібно було постійно купувати щось більшого розміру. Доводилося жити дуже скромно, заощаджуючи все, що мали.

– Може, позичимо в когось? Шкода, що дитина не може виходити на вулицю, – запропонувала дружина.

– Ми з тобою довіряємо Господу? У Слові Божому написано: «Просіть – і дасться вам» (Матв. 7:7). Ми любимо Бога, вірно Йому служимо, тому

попросимо Його допомогти.

Був пізній вечір – 23:00. Віталік спокійно спав у своєму ліжечку. Я взяв сандалики, поклав їх перед собою. Ми схилилися навколішки, і я промовив:

– Дорогий наш Небесний Батьку! Слава Тобі й подяка за те, що ми маємо все необхідне для життя. Зараз у нас є потреба: черевички для сина. Ми поки що не маємо змоги купити їх. Просимо Тебе: будь ласка, подбай про це. Віримо, що Ти почув нашу молитву, і дякуємо, що вже відповідаєш на неї. Амінь.

Наступного ранку ми прокинулися від того, що у двері подзвонили.

– Хто це так рано? Ще й 6:00 немає... – стривожилася Марина.

Я відчинив двері. На порозі стояла літня жінка з нашої церкви.

– Ось, візьміть, це вам, – подала вона мені об'ємний паперовий пакет.

– Що це? – не міг зрозуміти я.

– Потім роздивитесь. Я дуже поспішаю на роботу, – сказала жінка й швидко пішла.

Я заніс пакет і висипав уміст на підлогу. Від побаченого ми з дружиною спочатку не

могли вимовити ані слова. У Марини по щоках котилися сльози:

– Вадиме, поглянь: черевички, кросівки, туфлі, капці, сандалі, шльопанці, мокасини, чобітки гумові й чобітки шкіряні. Усе взуття на дитину 4-5 років! Лише поглянь, якої все гарної якості! Вистачить на кілька сезонів!

Тим часом прокинувся Віталік. Він почав приміряти взуття, а ми молилися зі сльозами на очах, дякуючи нашому Господу.

Одна думка не давала мені спокою. У церкві я підійшов до тієї жінки, що принесла нам пакунок. Я ще раз подякував їй і поцікавився, як їй спало на думку принести нам дитяче взуття.

– Ми з донькою вирішили перебрати речі в шафі й відкласти те, що на дітей уже замале. Склали все в пакет і почали думати, кому можна віддати. Я згадала, що ваш синочок такого віку. Щоб надовго не відкладати, уранці перед роботою вирішила вам занести.

– А можете згадати, о котрій годині Ви згадали про нас?

– Приблизно о 23:00, перед сном.

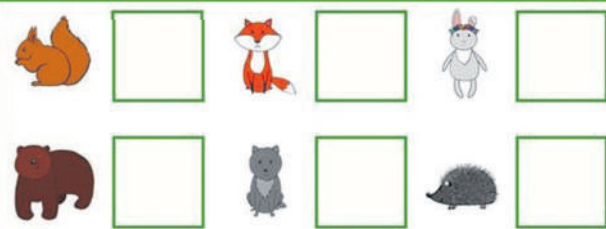
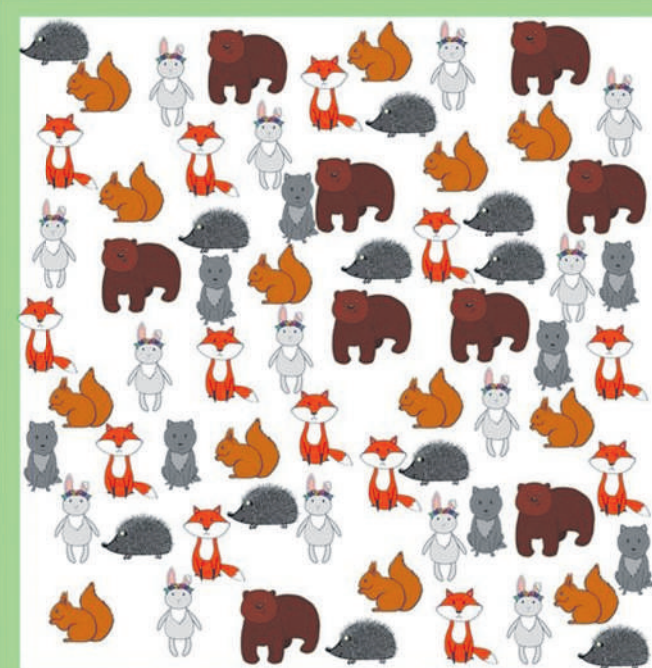
ДОПОМОЖИ ДІТЯМ ЗНАЙТИ ВІДПОВІДНЕ ВЗУТТЯ.

З'ЄДНАЙ ПОСЛІДОВНО КРАПКИ Й РОЗФАРБУЙ МАЛЮНОК.

ПОЛІЧИ.

НЕ ДАЙ СЕБЕ ЗАЛЯКАТИ

Кілька років тому екіпаж японського судна, що перевозило нафту, пережив хвилини жакливі паніки, коли на радарі корабля з'явилася величезна темна пляма приблизно 700 м завширшки. Вона рухалася з великою швидкістю в їхньому напрямку. Певний час усі чекали, доки об'єкт наблизиться, щоб зрозуміти, що це. Але темна маса насувалася так стрімко, ніби мала намір протаранити корабель. Це не могло бути жодне інше морське судно.

Але що ж це тоді було?

З'явавшись неминучого зіткнення, побілілі від жаху й відчаю, члени екіпажу почали вистрибувати за борт, думаючи, що так урятують свої життя. І тільки опинившись серед хвиль, вони нарешті дізналися таємницю загадкової плями: над кораблем пролітала величезна хмара різнокольорових бабок.

Деякі види бабок, щоб перелетіти через моря, збираються в рої, розміри яких просто приголомшують. Іноді їхня поява навіть входить в історію. Так, 1862 року в Німеччині зареєстрували переліт 2500 мільйонів цих комах. А 1900 року над бельгійським містом Антверпен небо потемніло від летючого рою бабок.

Є безліч ситуацій, які викликають у нас страх. Якщо ти не контролюєш своїх емоцій, то можеш припуститися тієї ж помилки, що і японські моряки, які опинилися в безглуздому становищі. Не тікай стрімголов, не втрачай контроль над собою. Не бійся того ж, чого бояться люди, які не знають усеомогутнього Бога. Щоразу, коли перед тобою стоятиме серйозний виклик, згадай історію про рій бабок і покладайся на Божу силу.

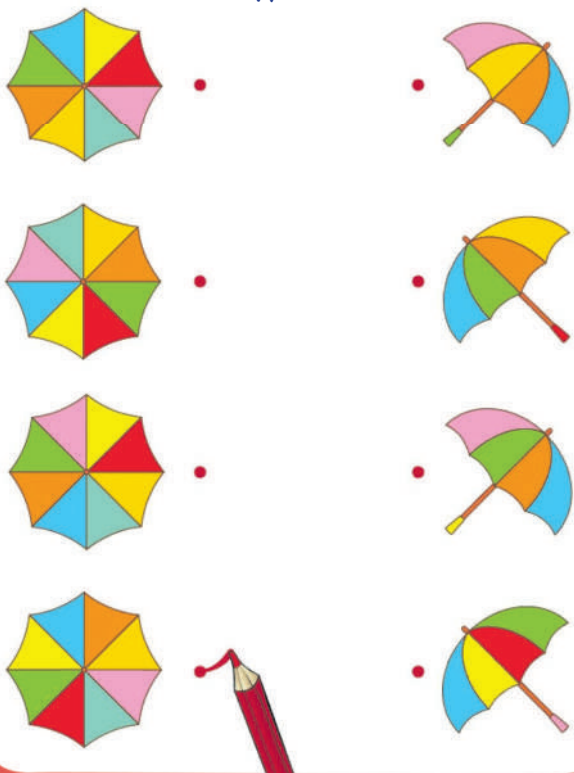
Жаклін Телло Айяла

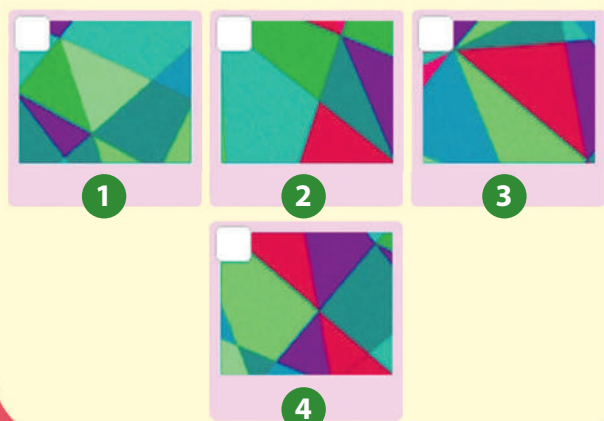
Що купила дівчинка?

ЛОГІКА. З'єднай парасольки з їхнім виглядом ЗВЕРХУ.

ЯКОГО ФРАГМЕНТА БРАКУЄ?

ХТО ГЕРОЙ, А ХТО БОЯГУЗ?

Марія Власюк

Денис поправив рюкзак й озирнувся: ніде на дорозі не було видно однокласників, навіть його друг Дмитро кудись зник. «І куди вони всі поділися?» – не міг збагнути він. Раптом хлопчик почув знайомий голос і, звернувши в невеличку вуличку, побачив своїх однокласників, котрі жваво щось обговорювали. Підійшовши ближче, він почув, як Микола задиркувато звертався до хлопців:

– Ну, хто герой? Хто першим полізе на грушу?

Помітивши, що Денис іде до них, він звернувся до нього:

– О, може, ти полізеш?

– Куди? – не зрозумів Денис.

– На грушу! – вигукнув Микола.

– Яку грушу? – не міг збагнути хлопчик.

– На цю! – нервово вигукнув Микола, указуючи на дерево, що росло за огорожею.

І раптом Денис усе зрозумів. Микола постійно підбивав однокласників на щось недобре, він був на рік старший за них, тому його всі боялися й слухалися. А цього разу він вирішив обтрусити грушу діда Миколи.

– Ну що? – Микола перервав роздуми Дениса. – Не бійся, дід поїхав у місто продавати молоко, автобус прибуде о 16:00, у нас є ще дві години в запасі. Ну, уперед!

Усі хлопці завмерли в очікуванні – Денису було кинуто виклик. Серце хлопчика голосно забилося. Він не міг собі уявити, як залізе в чужий садок і крастиме груші. Але якщо цього не зробити, то хлопці підіймуть його на сміх. Хвилина здавалася вічністю. І раптом Денис зірвався з місця й побіг геть. «Боягуз, боягуз!» – почув він навздогін.

Денис біг щодуху, не обертаючись. Його ніхто не наздогнав, але хлопчик не зупинявся, доки не опинився вдома. Кинувши в куток рюкзак, він ліг у ліжку й накрився з головою. Денис не міг зрозуміти, чому він так учинив. «Боягуз», – досі дзвеніло у вухах. Полежавши так певний час, він заспокоївся й, щоб мама нічого не запідозрила, пішов обідати.

«Добре, що мама чимось заклопотана й не помітила, що зі мною щось не те», – думав хлопчик, перебираючи видел-

кою макарони. Апетиту зовсім не було. Так і не поклавши нічого в рот, Денис повернувся до своєї кімнати. Йому хотілося хоч якось відволіктися від неприємних спогадів, тому він дістав свої зошити й підручники, щоб виконати домашнє завдання. Розгорнута книга лежала перед ним. Денис уже вкотре перечитував один і той самий абзац, але ніяк не міг зрозуміти, про що там ідеться. «Боягуз!» – бриніло в його вухах.

«А зрештою, – подумав він, – навіщо виконувати домашні завдання, якщо я завтра до школи все одно не піду?» Денис уявив, як він зайде до класу, а хлопці, тицяючи пальцями, знову кричатимуть: «Боягуз!», а дівчата почнуть сміятися. Денис почувся дедалі нещаснішим.

Раптом двері в кімнату відчинилися. Від різкого скрипу хлопчик аж здригнувся.

– О, ти працюєш над уроками, – весело й бадьоро сказав тато.

Побачивши батька, Денис, сам не розуміючи чому, почав плакати.

– Ну що сталося, синку? – тато ніжно пригорнув сина.

– Тату, я боягуз! – крізь сльози ледве вимовив хлопчик.

– Я так не думаю. Заспокойся й розкажи, що трапилося.

Лагідний і впевнений голос тата заспокоїв Дениса, і він, витерши сльози, детально описав пригоду, що сталася з ним дорогою зі школи. Хлопчику було важко розповідати, але коли він подивився татові в очі, то несподівано побачив задоволену усмішку.

– А тепер послухай, синку, я розкажу тобі, хто справжній герой, а хто боягуз, – голос тата звучав якось особливо піднесено. – Боягуз – той, хто не наслідився протистояти злу, хто, злякавшись сильнішого, погодився вчинити погано, незважаючи на докори сумління. А той, хто не залежить від більшості, хто знайшов у собі сили, щоб не робити зла, – герой. І в цій ситуації ти вчинив як справжній герой.

– Але ж я втік, тату, – тихо відповів Денис.

– Правильно, синку, якнайдалі втікай від зла, від поганих компаній!

Нарешті Денис зміг погля-

нути на цю історію з іншого боку. Він уже не почувався пригнічено. Хлопчик швидко виконав домашні завдання й, підстрибуючи, побіг вечеряти, бо тільки тепер відчув, як сильно він зголоднів.

Наступного дня Денису все одно було боязко знову зустрітися з однокласниками, тому він зайшов до класу перед самим дзвоником. І – о диво! – ніхто з нього не сміявся, хлопці поводитися так, ніби вчора нічого не сталося, і Микола перший простягнув йому руку, вітаючись. Так минув цілий день, ніхто й словом не обмовився про вчорашню пригоду. І тільки дорогою додому його друг Дмитро розповів йому, що вчора сталося.

– Микола сказав нам усім, що після уроків ми підемо «трясти грушу». Тебе не покликав, бо, напевно, боявся, що ти почнеш усіх відмовляти. А коли побачив, що ти підходиш, то вирішив «узяти тебе на понт», щоб ти нікому не розповів. Після твоєї втечі ми всі разом полізли через огорожу. Микола сказав, що кожному дістанеться стільки груш, скільки він нарве, але по дві груші потрібно віддати йому «за організацію». Опинившись у садку, ми зрозуміли, що хоч дід Микола й поїхав у місто, але його пес залишився вдома, – Дмитро любив кожную історію «приправити» гумором. – І всім нам дісталися не груші, а добрячий наганяй від того сенбернарика, а Миколі найбільше, «за організацію», – йому пес подер штани.

Дмитро повернувся до Дениса й трохи стихшим голосом додав:

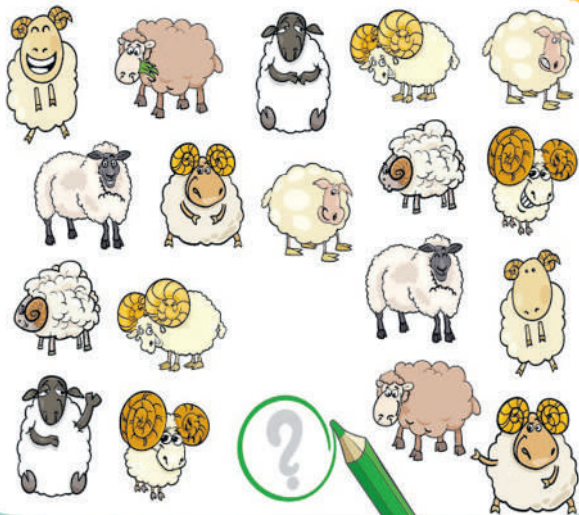
– Пробач, що я вчора не підтримав тебе. Ти не боягуз, і це зрозуміли всі.

Хлопці на знак примирення потисли руки. Несучи за спинами рюкзаки, друзі, не поспішаючи, йшли додому. Учорашня пригода для них обох стала доброю наукою.

ЯК ОСЛИК ЩАСТЯ ШУКАВ

1 ЗАВДАННЯ

Знайди двох однакових баранців.

Ослик захотів знайти щастя. Але спочатку треба було дізнатися, що ж це таке. І він подався до свого сусіда — Баранчика. Його будинок стояв на пагорбі. Біля дверей висів шнурок з бубонцем. «Дінь-дінь-дінь!» З віконця визирнув Баранчик.

— Привіт! — сказав Ослик. — У тебе є щастя?

— Зараз подивлюся. Заходь!

Баранчик зазирнув у комірчину, під ліжку, у холодильник — і знизав плечима.

— Отже, немає. Дуже шкода! — й Ослик зібрався йти.

— Слухай, може, це щастя? — зупинив його Баранчик і розстелив пухнасту вовняну хустку.

— Ні, не думаю, — відповів Ослик. — Зайду, мабуть, до Кізеньки. Може, вона має щастя...

А Баранчик постояв, подумав і сів в'язати теплий шарф.

2 ЗАВДАННЯ

Кізенька жила неподалік. Перед будинком на кілочках сушилися глиняні глечики. Господиня витирала рушником миски та співала.

— Доброго дня, Кізенько! Чи є в тебе щастя?

— Щастя? Мабуть, є... Тільки я не знаю, де воно лежить...

— Може, там? — Ослик кивнув на скриньку біля вікна.

Кізочка підняла кришку. Ослик побачив, як на дні скриньки солодко спала сіра Мишка.

— Це?! — здивовано підняв вуха Ослик.

— Та що ти?! Це ж Мишка! Вона в мене проїздом! — розсміялася Кізенька.

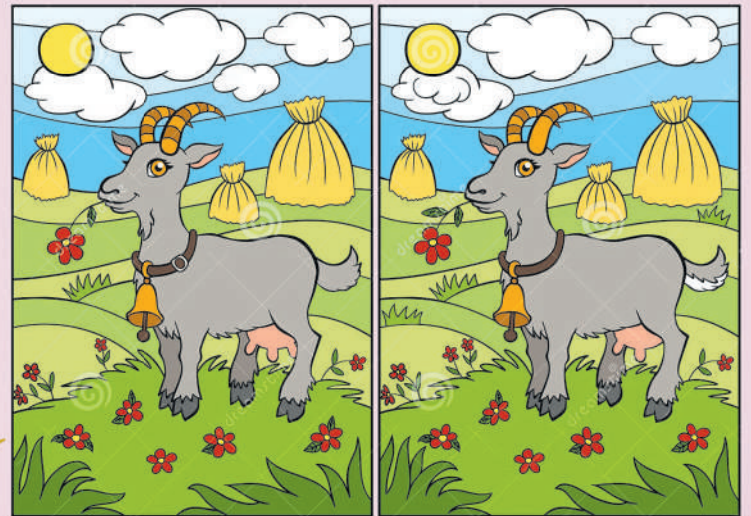
— А щастя? — не вгавав Ослик.

Кізенька збентежено опустила свої довгі вії.

— Так... — сказав Ослик. — У Баранчика щастя немає. У тебе також.

— Але в мене є молоко! — вигукнула Кізенька. — Воно таке смачне, корисне! І взагалі...

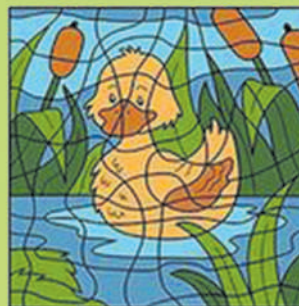
— Щастя — це не взагалі! — поважно зауважив Ослик і, попрощавшись, пішов до Качура.

Знайди 12 відмінностей.

3 ЗАВДАННЯ

Розфарбуй малюнок за цифрами.

Плавучий будинок Качура стояв в очереті. Птах сидів на воді за листом латаття, їв салат із водоростей і крикав від задоволення.

— Привіт! — вигукнув Качур і підплив до берега. — Чи не хочеш поплавати?

— Ні, ні, дякую! Я шукаю щастя.

У тебе випадково немає?

— Звісно, є! — крикнув Качур.

Птах скинув з відра кришку й гордо випнув груди. Ослик зазирнув туди й одразу відскачів.

— Ти що, смієшся? Це ж пугаловки!

— Так, але ціле відро! Це ж щастя! — вигукнув Качур.

— Мені таке щастя не підходить! Прощай!

— Дивак! — крикнув Качур і зашкентильгав назад до ставка...

4 ЗАВДАННЯ

Ослик ішов, понуро опустивши голову. «Ау-у, Ослику», — хтось покликав його. Куці заворушилися, і на стежку вийшли... Кізенька та Баранчик. «Ну як? Знайшов щастя?»

Ослик сумно зітхнув і похитав головою. І хоч сонце зникло за обрієм, звірята пішли далі, не втрачаючи надії знайти щастя. Але як дізнатися, яке воно й де його шукати? Раптом прилетів старий Ворон. Він зсунув окуляри на кінчик дзьоба й підняв крило. «Слухайте мене уважно!

У старому темнім лісі,
Де дерева похилились,
Є стара сосна висока,
Лине гіллям до небес.
Там корчі, немов химери,
І не видно вже дороги...
Там знайдете ваше щастя!
Допоможуть в цьому... ноги!»

І мудрий Ворон, змахнувши крилами, полетів геть.

За оповіданням
К. Карганової

З'єднай
поспідовно
крапки й
розфарбуй
пташку.

5 ЗАВДАННЯ

Допоможи Марійці
дістатися додому.

Друзі перезирнулися й побігли до старої високої сосни. А де ж щастя? Невже Ворон обманув їх? Баранчик обійшов дерево й від подиву сів. Він побачив маленьку дівчинку, що стискала в руках відерце з грибами й тремтіла.

— Ти щастя? — запитав Ослик.

— Я Марійка, — сказала дівчинка. — Я зголодніла.

Мені холодно. Я хочу додому!

Кізенька схопила відерце, зникла за кущем і за мить повернулася: «На, випий молочка!»

— Зараз тобі стане тепло! — сказав Баранчик і накинув дівчинці на плечі вовняну хустку.

— А тепер — додому! — сказав Ослик й опустився навколішки, щоб дівчинка сіла на нього.

Усі рушили в дорогу. Незабаром на квітчій галявині Марійка раптом заплескала в долоні: «Ось мій дім!»

І справді, неподалік стояв будиночок. Дівчинка обійняла своїх нових друзів:

— Щиро дякую! Ви знайшли мене! Це таке щастя!

— Щастя?! — здивувалися звірята. — Отже, наше щастя — це ти? — радісно вигукнули вони й закружляли в танку.

МАНДРІВКА ЧАСОМ: ЯК ВИНИКЛА МОЧАЛКА?

Сьогодні ми всі миємося під душем, приймаємо ванну або миємо посуд, використовуючи різноманітні види мочалок, губок, як за формою, кольором, так і за якістю. Мочалки та скребки стали невід'ємною частиною нашого побуту, але так було не завжди. Був час, коли людина милася не так часто, а посуд мила піском і золою.

Перші докази охайності людини датуються понад 4000 років тому, свідчення цього виявили археологи на глиняних табличках під час розкопок. Бруд зіскрябали з тіла **дерев'яними або бронзовими скребками**, і дозволити собі це могли тільки заможні люди, менш забезпечені милися в річці, натираючи тіло **піском**. Зараз, звісно, так ніхто не робить, але металевий посуд, наприклад, сковорідки,

іноді чистять піском навіть сьогодні.

Були за тих часів і глиняні ванни, де жінки намащувалися **глиною**, змивали її з тіла прохолодною водою й шліфували шкіру невеликими **круглими камінцями**.

У середні віки милися ще менше, тоді дотик до тіла вважався гріхом. Люди Середземномор'я милися вилонними **губками з моря**.

У XX столітті з прогресом та розвитком технологій з'явилися нові види мочалок. Їх почали виготовляти з прядив'яних мотузок, різних волокнистих деревних культур. У 30-х роках винайшли штучний пористий матеріал – поролон, з якого відразу почали виготовляти губки. А вже після Другої світової війни з'явилися **гумові губки**, що імітують пори натуральної.

Після цього в моду входять **масажні щітки** для душі.

Спочатку їх виготовляли з натурального волосся, а потім почали наповнювати нейловою щетиною.

Сьогодні незамінними помічницями стали **мочалки-рукавиці** із сизалю – натурального волокна з рослин мексиканської агави, а також із люфи – трави сімейства гарбузових. Такі призначені не тільки для миття, а й для інтенсивного масажу тіла.

Яка мочалка підходить, вибирає кожен собі сам, як для ванної, так і для миття посуду. Сьогодні є широкий асортимент і мийних засобів, і мочалок, і скребків як для тіла, так і для миття посуду.

Курча з губки

Тобі знадобляться:

- губка жовтого кольору;
- клей;
- червоний синельний дріт;
- картон червоного кольору;
- 2 пластикових ока;
- кусачки;
- ножиці.

1 Виріж із губки кружечок, але з одного боку залиш невелику опуклість-крапельку, яка нагадуватиме форму дзьоба. Це буде основа пташки.

2 Візьми цілу паличку синелі, зігни навріл. З країв починай формувати лапки, згинаючи по три пальчики.

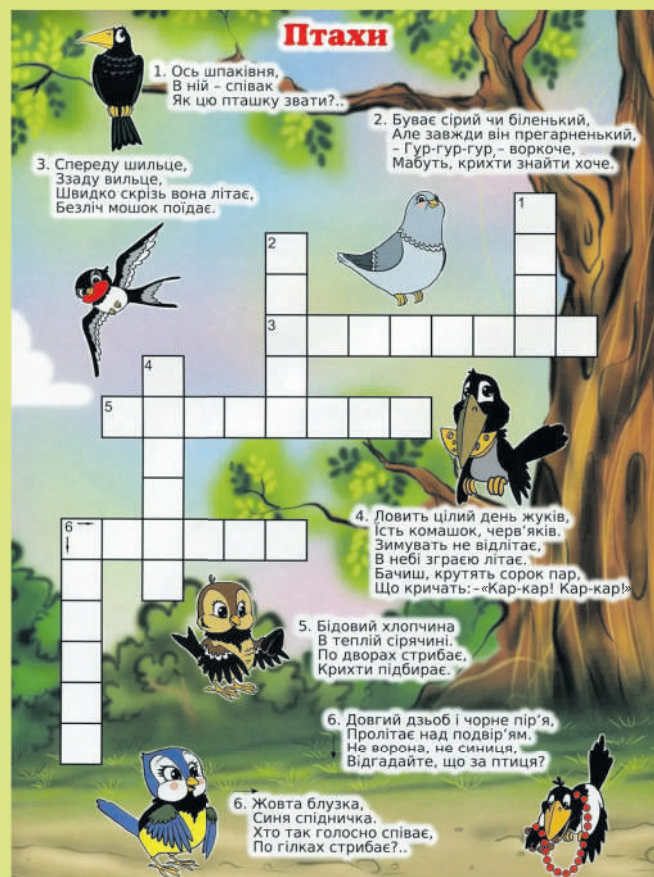
3 Виготов дві однакові лапки. Зверху вони будуть з'єднані.

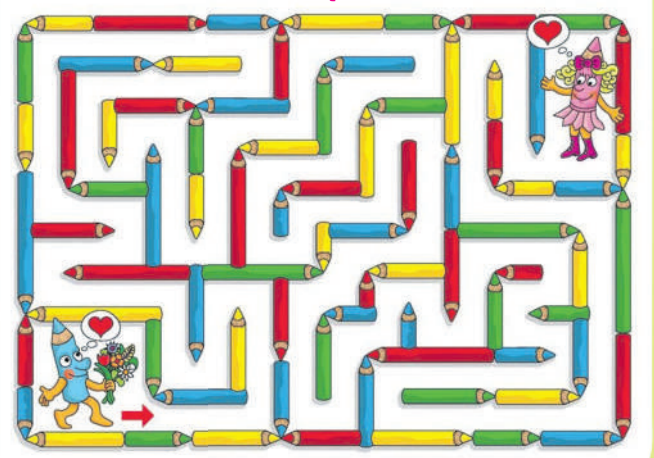
4 Знизу зроби ножицями надріз на тулубі, нанеси краплю клею і встав верхню частину лапок. Виріж із червоного картону гребінець і приклей його з протилежного боку, вставивши в губку. Також із двох боків приклей очі.

5 Використай другу паличку синелі, але зроби три широкі пера: зігни тричі, щоб утворився хвостик.

6 Хвостик прикріпи ззаду. Також виготов дзьоб: виріж невеликий трикутник із червоного картону й наклеї на частину, що виступає. Із залишків жовтої губки виріж невелике крильце й прикріпи збоку. Дзьоб і крильце можна продублювати й зі зворотного боку, так само, як і очі. Готово!

ПОДОЛАЙ ЛАБІРИНТ - ДОПОМОЖИ ОЛІВЦЯМ ЗУСТРІТИСЯ.

ЗНАЙДИ ТРИ ГЛЮБУСИ.

РЕБУС

Три пари дитячих очей пильно стежили за кожним маминим рухом. Дітям було цікаво спостерігати, як мама міксером збиває вершки, змащує кремом, а потім прикрашає великий бісквітний торт. Цей торт вона спекла з нагоди дня народження двійнят Толі та Елі. Їм виповнилося по шість років.

– Тільки моя любя мама вмів такі смачні торттики робити, – сказав Толя й, запустивши ручку в каструлю, зібрав залишки крему на палець.

Він був радий, що його не відправили спати, як маленьку Лізу, і що він може затриматися на кухні та допомогти мамі в приготуванні до свята. А дитяча допомога, як ви знаєте, часто полягає в тому, щоб додати залишки крему, фруктів, ягід і допивати смачні сиропчики.

– Наша мама завжди на день народження пече такий гарний торт, – зауважила Еля. – Найсмачніший торт у світі!

Жінка мовчки усміхнулася.

– Мамо, – раптом запитала Еля, – а такі торттики всім дітям печуть мами?

– Думаю, що ні, – коротко відповіла мама.

– А чому? – допитувалася дівчинка.

– Тому, – втрутилася в розмову старша сестра Віра, – що не в усіх дітей є мами.

– А хіба бувають діти без мам? – здивувалася Еля.

– Так, – підтвердила Віра, – ось якщо в когось із дітей помирають і тато, і мама, то їх віддають у дитячий будинок.

– Матусю, – потягнула Еля маму за рукав, – а що таке дитячий будинок?

Мама зітхнула і якось неохоче почала говорити:

– Дитячий будинок – це місце, де живуть діти без батьків. Там є вихователі та нянечки, які дають дітям одяг, їжу й навіть іграшки. Але в них немає мам і тат.

– Вони померли? – не вгадала Еля.

Мама, прикрашаючи торт, вклала в крем останню вишеньку й витерла руки рушником.

– Інколи трапляється, – сказа-

ла вона, – що мами залишають своїх дітей і їх теж віддають до дитячого будинку. І таких покинутих дітей у дитячих будинках більше, ніж сиріт.

– А як же їх покидають? – запитав Толя.

– Просто залишають у пологовому будинку, не хочуть їх годувати, брати на руки й навіть дивитися на них. Не всі мами так чинять, але такі випадки трапляються.

Діти принишкли. Кожен по-своєму сприймав почуте й жалкував, думаючи про тих, кого рідні мами не захотіли взяти. Живучи під опікою люблячих батьків, вони не підозрювали, що є на світі нещасні діти, які не потрібні батькам.

– Мамо, – обережно запитала Віра, – а ти колись бачила, як залишають дітей?

Іноді несподівані запитання чи слова змушують людське серце битися прискорено, а думки відносять тебе кудись далеко, у минуле. І давній, майже забутий біль душі оживає в пам'яті знову й знову.

– Так, – відповіла мама, – одного разу, коли я була в пологовому будинку, у нашій палаті лежала жінка, яка не хотіла брати свою дитину. Вона казала, що немовля їй не потрібне, що воно буде для неї тягарем. Жінка була зовсім молода.

Мама на мить замовкла. На кухні запанувала тиша. Було чути, як гурчав холодильник і цокав настінний годинник. Вразлива Віра, намагаючись приховати сльози, підняла високо голову, вдаючи, що дивиться в стелю. Вона завжди так робила, коли не хотіла при всіх плакати.

– Коли я дізналася, – продовжувала мама, – то почала вмовляти цю жінку, щоб вона взяла дитину, але вона не хотіла навіть слухати про це. А цей хлопчик був такий гарненький! Просто серце розривалося від думки, що його кидає рідна мати. Я проплакала тоді всю ніч. Я молилася Богові про цю дитину, щоб Він допоміг їй... Але та жінка так і не взяла її...

– А моя любя мама, – сказав

Толя, – нас усіх взяла, і любить, і смачні торттики пече.

Віра готова була штурхнути брата, бо мама, схаменившись, почала квапити дітей іти спати. Якби він помовчав, то, мабуть, Віра дізналася б про подальшу долю цього маленького хлопчика. Але мама не хотіла більше про це говорити, і діти розійшлися по кімнатах.

Ще певний час мама поралася на кухні. Потім вона підійшла до дитячої кімнати й прочинила двері, щоб переконатися, що діти вже сплять. Після цього жінка відкрила шафу й дістала заховані там два пакунки, у яких діти, прокинувшись уранці, знайдуть свої подарунки. Мама тихо підійшла до ліжка Елі й обережно поклала пакунок під подушку. Другий пакунок вона поклала під подушку Толі й уже збиралася вийти, як помітила, що Віра ще не спить.

– Чому ти не спиш? – запитала пошепки мама.

Віра повернула обличчя до матері, воно полало й було мокре від сліз.

– Матусю, – тихенько схлипуючи, сказала вона, – я не можу забути тієї маленької дитинки, мені дуже шкода її. Я постійно думаю про неї й не можу заснути. Як ти вважаєш, де зараз цей хлопчик?

Мама пригорнула доньку до грудей і, втішаючи, прошепотіла їй на вушко:

– Я ж казала тобі, що молилася тоді за нього всю ніч. Бог чує наші молитви, і мою молитву теж почув. Не плач, я тільки можу тобі сказати, що цю дитину всиновили. І в нього зараз є тато й мама, які його люблять. Йому добре, Бог подбав про нього.

Віра полегшено зітхнула. Вона подумки дякувала Богові, що Він так уважно слухає молитви й відповідає на них. «Коли я зустріну цього хлопчика, – думала вона, – я йому скажу, що це моя мама за нього молилася».

«Мені не хотілося б, – подумала мама, тихенько прикриваючи двері дитячої кімнати, – щоб ви, діти мої, дізналися зараз, що цей хлопчик живе й росте серед вас. На все свій час».

ЗНАЙДИ 5 ВІДМІННОСТЕЙ.

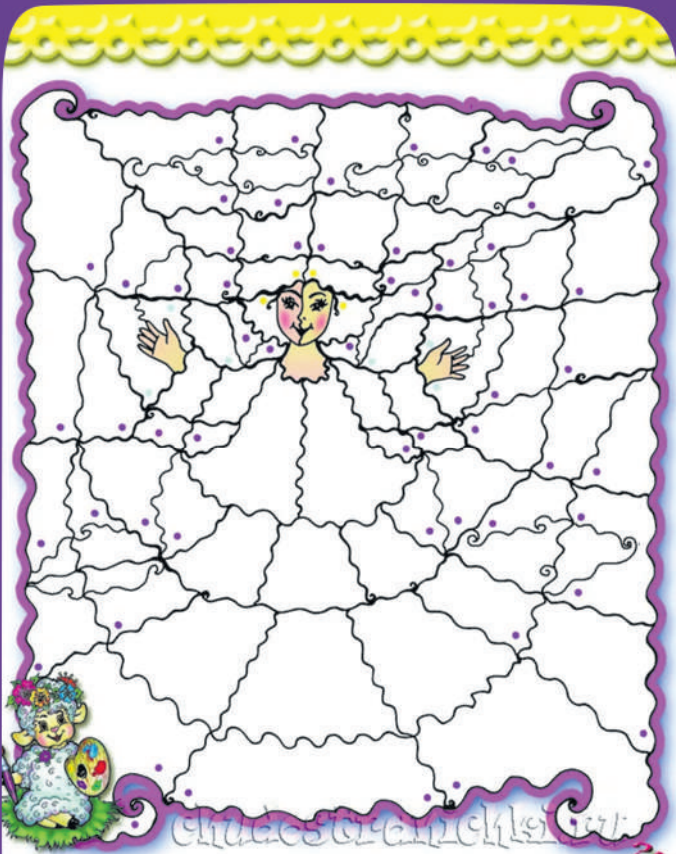
ПОМІРКУЙ І З'ЄДНАЙ ЛІНІЯМИ ЗОБРАЖЕННЯ ЛІВОРУЧ ІЗ ВІДПОВІДНИМИ ЗОБРАЖЕННЯМИ ПРАВОРУЧ. ОБГРУНТУЙ СВОЄ РІШЕННЯ.

Знайди на малюнку всі вказані предмети.

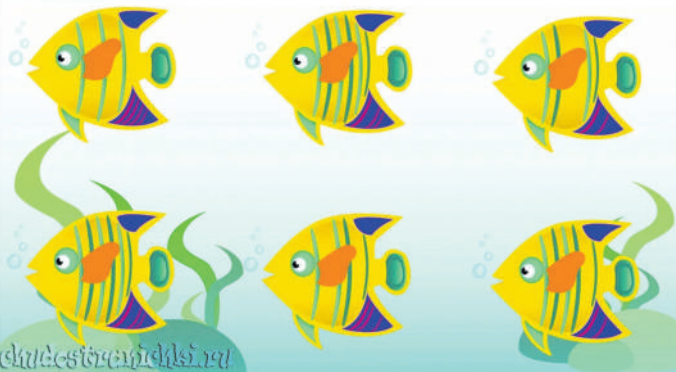

ЗНАЙДИ ВІДПОВІДНУ ТІНЬ РАКЕТИ.

Розфарбувати цей малюнок тобі допоможуть кольорові крапки. Напиши, у яких біблійних історіях тобі траплявся цей герой.

ВІДШУКАЙ ДВОХ ОДНАКОВИХ РИБОК-АНГЕЛІВ.

**ЗНАЙДИ
ВІДПОВІДНУ
ТІНЬ АНГЕЛА.**

ЩО ЗАЗДРІСТЬ РОБИТЬ З АНГЕЛАМИ

Вікторія Жунда

Можливо, тобі доводилося колись заздрити. Або ти бачив, як інші діти виявляють це почуття. Заздрість може зіпсувати настрій, зруйнувати дружбу й стати причиною війни. Але як вона з'явилася? Щоб відповісти на це запитання, нам треба перенестися на багато століть тому й піднятися високо в небо, бо заздрість зародилася не на Землі.

Дуже давно в Царстві Господа були лише мир і добро. Бог Отець і Його Син творили світи, а всі

ангели раділи цьому. Жив серед них Люцифер — прекрасне створіння, дивовижний херувим. І все було добре доти, доки Люцифер не подумав, що він розумніший і кращий за інших. Ангел почав вважати, що гідний вищого звання й цілком може посісти місце Ісуса Христа. Отут й оселилося в його серці зернятко заздрості. Він зрештовував його, заздривши з кожним днем дедалі більше.

Одного разу Люцифер вирішив повалити владу Ісуса. Підмовляючи інших ангелів, він нашіптував їм

брехню й закликав стати на його бік. Люцифер стверджував, що Господь несправедливий, бо не одаровує його високими почестями.

Святі ангели були здивовані поведінкою Люцифера. Багато хто з них не слухав його й відповідав, що довіряє Богові і вважає всі Його дії правильними. Але найдовірливіші повірили словам ошуканця, і третина всіх ангелів повстала проти Бога. На Небі сталася війна. Звісно ж, перемогу в ній здобув Господь. А Люцифер та його армія були скинуті з Неба. Відтоді він і став називатися дияволом. Це ім'я означає «батько брехні».

Вигнанці знайшли притулок на нашій планеті. Сповнені підступності, вони навіюють мешканцям Землі думку, що іноді можна обманути або позаздрити. І нам часом здається, що в цьому немає нічого поганого. Але пам'ятай те, що велить одна з Божих заповідей: «Не жадай». Творець попереджає нас, що заздрість може призвести до сумних наслідків. Замість того щоб заздрити, краще поради за іншого.

Рубрика «Запитання-відповідь»

Запитання: Як навчитися не заздрити?

Відповідь: Справді, заздрість — погане почуття, яке приносить не тільки злобу й погані настрої, а й призводить до інших гріхів — нешанобливого ставлення до батьків, котрі не купують бажаних речей, і навіть до крадіжки. Отож якщо ти помічаєш, що думки про чужі речі роються в тебе в голові, потрібно спробувати їх позбутися. Насамперед попроси в Бога допомоги в молитві. Можна просто сказати: «Господи, допоможи мені позбутися заздрісних думок». Щоб не думати постійно про те, чого в тебе немає, подивися на те, що в тебе є. Замість того щоб засмучуватися через чужі іграшки, знайди, за що ти можеш подякувати Богові та батькам. Напевно, у тебе є друзі, рідні, які тебе люблять, а також багато іграшок та чудових речей. Згадай, що приносить тобі радість, і частіше думай про це. Не забувай, що найцінніше — це не речі. У світі є багато дітей, які живуть у значно гірших умовах, ніж ти. У них немає того, що маєш ти. Поговори з батьками, чи можете ви якось допомогти таким дітям. Подумайте, що ви можете зробити для нужденних. Коли добрі думки та вдячність Богові живуть у твоїй голові й твоєму серці, там не залишиться місця для заздрості.

ВИКРАДЕННЯ ОВЕЦЬ

Під час Першої світової війни група солдатів рухалася сільською місцевістю неподалік від Єрусалиму. Проходячи там, вони побачили отару овець, що паслися на пагорбі.

«Подивіться туди!» — сказав один із солдатів, указуючи на нерухому постать, що лежала на землі. «Пастух заснув!» — відповів інший. — Схоже, у нас сьогодні буде банкет!»

Солдати тихо підійшли до овець і почали зганяти їх до підніжжя пагорба. Мекання тварин розбудило пастуха. Він протер сонні очі й потім різко підхопився, усвідомивши, що відбувається. Схопивши посох, пастух побіг униз по схилах. Та раптом зупинився. Що він міг зробити проти групи озброєних солдатів? Це було безнадійно. Пригнічений юнак повертався назад.

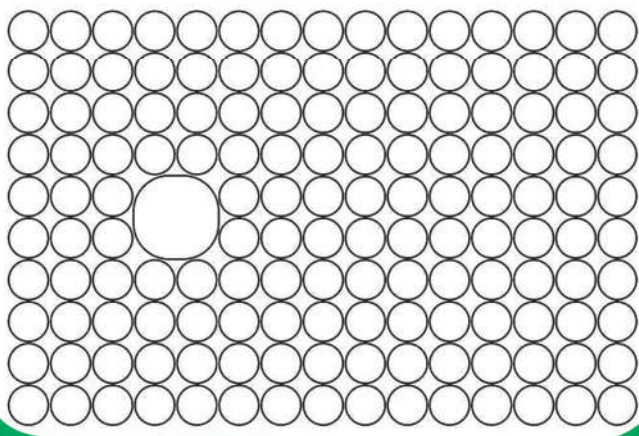
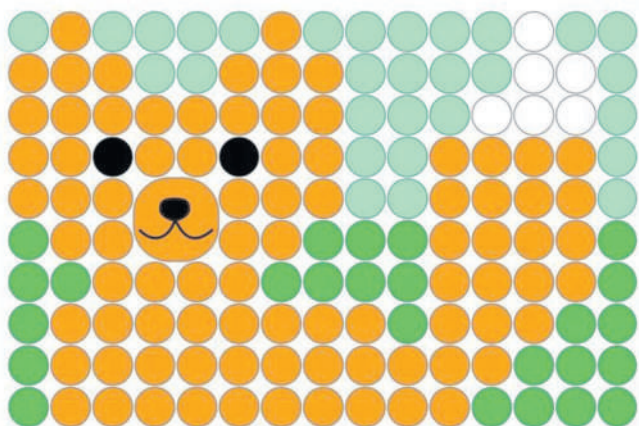
Раптом пастуху дещо спало на думку. Повернувшись, він видав свій звичний клич. Вівці розпізнали голос свого пастуха;

тепер вони знали, що їм потрібно робити. Солдати зніяковіли й мали безпорадний вигляд, коли вівці почали повертатися на вершину пагорба, у безпечне місце.

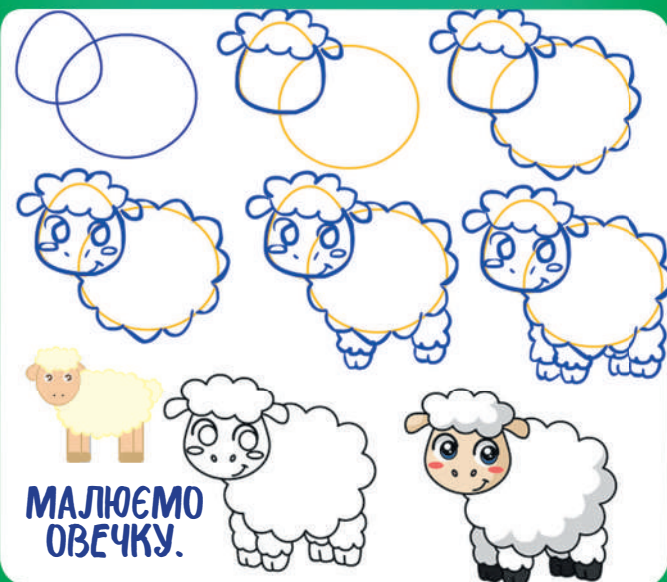
У Святому Письмі Божі порівнюються з вівцями. «Я — Пастир добрий. І Я знаю Своїх, і Мої знають Мене» (Івана 10:14). Ісус говорив про нас. Ми Його вівці, ми знаємо Його голос і йдемо за Ним. Будьмо вірними й слухняними овечками Його отари.

Хелен Робінсон

ВІДТВОРИ МАЛЮНОК ЗА ЗРАЗКОМ.

ОБВЕДИ ХМАРКУ,
НЕ ВИХОДЯЧИ ЗА КОНТУР.

МАЛЮЄМО
ОВЕЧКУ.

ЗНАЙДИ ІГРОВИЙ КУБИК.

ДРОЗДИ-
РЯТІВНИКИ

Артур Максвелл

Фермер Джонс був дуже задоволений. Розсада помідорів добре прийнялася. Кущі вже цвіли, що передбачало щедрий урожай. Оглядаючи своє величезне поле, фермер, звичайно ж, думав про врожай, який незабаром треба було зібрати, і про те, скільки він може за нього вторгувати. «Ці помідори принесуть мені щонайменше чотири тисячі доларів, – розмірковував він. – Сподіваюся, з розсадою нічого не станеться, адже це все, що я маю».

Але ворог уже наближався. Це було ціле військо, тільки не людей, а гусениць, незліченна кількість гусениць. Вони очищають поле від пагонів, немов сарана, – за мить.

Одного ранку, обходячи своє поле, щоб перекопатися, що все гаразд, фермер Джонс помітив з одного краю гусениць, і страх охопив його. З гіркого досвіду чоловік знав, що не мине й кількох днів, як паразити киштимуть на грядках, знищуючи рослини. Що ж робити?

Фермер поспішив додому, щоб розповісти про те, що сталося, дружині.

– Швидше йди сюди, на полі нашестя гусениць! – вигукнув він. – Наш урожай гине!

Дружина вибігла з дому, вражена жахливою звісткою, бо добре знала, чим це загрожує. Життя сім'ї було поставлено на карту. Їжа, одяг, дах над головою – усе залежало від майбутнього врожаю, і ось тепер військо гусениць напало на поле й знищувало кущі помідорів просто в них на очах!

Діти поспішили за матір'ю. Вони теж були засмучені, бо багато годин

працювали в полі, допомагаючи батькові готувати землю, садити розсаду помідорів та поливати їх.

– Що ж нам робити? – вигукнув Джиммі. – Ми не зможемо знищити їх усіх.

– Так, знищити їх нам не вдасться, – погодився батько. – Їх дуже багато, і, схоже, вони розмножуються щосекунди.

– Тату, – сказала Мері, – ми повинні просто зараз попросити Ісуса допомогти нам.

– Може, і повинні, – промовив батько. – Але що Він зможе зробити для нас у такому нещасті?

– Татку, але хіба не сказано в Біблії: «І ради вас насварю Я все те, що жере, і воно не понищить вам земного плоду»? Чому б нам не скористатися цією обітницею? – налягала Мері.

– Мабуть, так, – погодився батько. – Проте, думаю, уже надто пізно.

– Я зараз знайду в Біблії це місце, – сказала Мері.

Дівчинка знайшла його в книзі Малахії й прочитала: «Принесіть же ви всю десятину до дому скарбниці, щоб страва була в Моїм храмі, і тим Мене випробуйте, промовляє Господь Саваот: чи небесних отворів вам не відчиню, та не виллю вам благословення аж надмір? І ради вас насварю Я все те, що жере, і воно не понищить вам земного плоду, і не заб'є винограду вам на полі, говорить Господь Саваот» (Мал. 3:10, 11).

– Нехай здійсниться обітниця Твоя, Господи! – вигукнули вони всі разом. – Заборони шкідникам! Урятуй наше поле!

– Так, татку! – палко сказала Мері.

– Бачиш, тут сказано: якщо ми чесно віддаємо десятину Богові, то Він заради нас заборонить тим, хто пожирає, винищувати в нас поля. Татку, ти повертаєш Богу десятину, отже, Він має вчинити так, як каже. Можливо, Він тільки чекає, доки ми попросимо Його про це. Помолімося зараз!

Поступово й іншим передалася віра Мері в обітницю Небесного Отця. Усі схилилися навколішки просто в полі, серед кущів помідорів, і молилися Богові, як ніколи раніше, просячи обіцяного Ним захисту. Закінчивши молитися, усі підвелися.

І раптом сталося щось дивовижне. Можливо, вам важко повірити, проте я знаю, що це правда. Я сам побував на цьому полі, яке розташоване приблизно за 60 км від мого будинку. Я сам розмовляв із фермером, його дружиною та дітьми. Вони на власні очі бачили це диво й ніколи в житті не забудуть його. Тільки-но вони перестали молитися, як з'явився дрізд. Потім прилетів ще один, і ще, і ще. Десятки, сотні дроздів. Блукаючи полем, вони знищили всіх гусениць. Після того як птахи, немов чорна хмара, жваво перемовляючись один з одним, піднялися в небо й полетіли геть, у полі не залишилося жодної гусениці. Не постраждав жоден кущик, і невдовзі весь урожай було зібрано.

Так Бог стримав Свою обіцянку! Він закликав дроздів, щоб ті прилетіли й урятували від біди Його вірних дітей, так само як Він послав ворона нагодувати Іллю. Неймовірний Бог! Дивовижний Спаситель! Довіряймо ще впевненіше Йому своє життя!

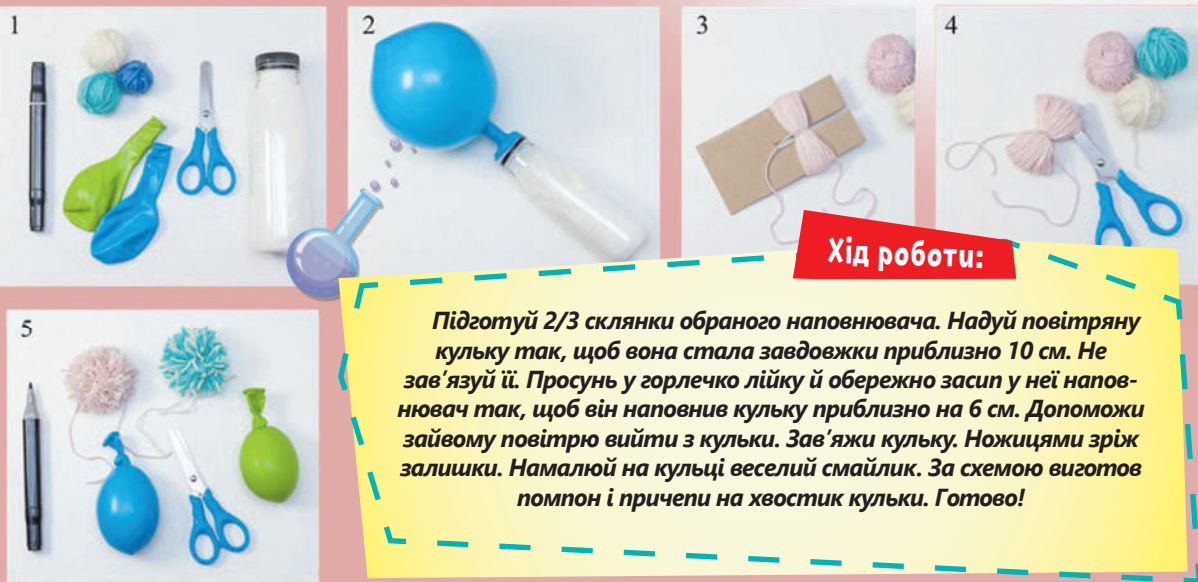
ЮНИЙ ДОСЛІДНИК

Тобі знадобляться:

повітряна кулька, маркер, ножиці, нитки для в'язання, борошно або крохмаль, пляшка, лійка.

Антистрес «Канітошка»

Хід роботи:

Підготуй 2/3 склянки обраного наповнювача. Надуй повітряну кульку так, щоб вона стала завдовжки приблизно 10 см. Не зав'язуй її. Просунь у горлечко ліжку й обережно засип у неї наповнювач так, щоб він наповнив кульку приблизно на 6 см. Допоможи зайвому повітрю вийти з кульки. Зав'яжи кульку. Ножицями зріж залишки. Намалюй на кульці веселий смайлик. За схемою виготов помпон і причепи на хвостик кульки. Готово!

ВЕСЕЛИЙ ENGLISH

KITCHENWARE

КУХОННЕ ПРИЛАДДЯ Й ПОСУД

TASK 1

Read and learn new words.
Прочитай і вивчи нові слова.

spoon [спун] – ложка

glass [ґлас] – склянка

ladle [лейдл] – черпак

knife [найф] – ніж

chopping board [чопін бo:рд] – дошка

bowl [боул] – миска

whisk [віск] – вінчик

kettle [кетл] – чайник

jug [джаґ] – глечик

pan [пен] – сковорода

pot [пот] – кастрюля

plate [плейт] – тарілка

cup [кап] – кружка

fork [фо:к] – виделка

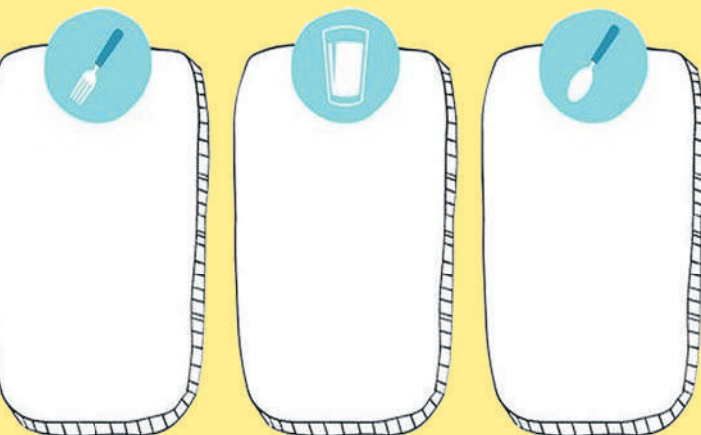
TASK 2

Unscramble the words.
Розшифруй слова й пронумеруй зображення.

- 1) SNOOP
- 2) ORFK
- 3) LAPTE
- 4) WLBO
- 5) CUP
- 6) LGASS
- 7) TKETLE
- 8) JGU
- 9) WISKH
- 10) DLALE
- 11) KFENI
- 12) SOPHPING BAROD
- 13) TPO
- 14) PNA

TASK 3

Look at the products below and paste them under the correct kitchenware icons. Уважно розглянь продукти й правильно розподіли їх між відповідними колонками.

TASK 4

Pedro is in the kitchen and he is cooking a meal. Have a look at Pedro and his kitchen and say whether the following sentences are true or false. Correct the false sentences. Педро готує на кухні вечірню. Уважно розглянь малюнок і познач навпроти кожного речення – ПРАВИЛЬНО чи НЕПРАВИЛЬНО. Речення з помилками виправ.

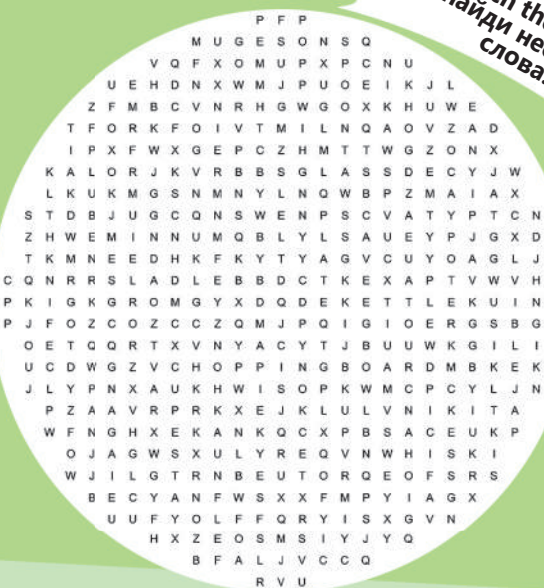
PEDRO IS IN THE KITCHEN

- 1) Pedro's cat is in the kitchen. ✓✗
- 2) Pedro is frying an egg. ✓✗
- 3) There is a mouse behind Pedro. ✓✗
- 4) There is a blue love heart on the picture hanging on Pedro's wall. ✓✗
- 5) Pedro's kitchen table is a square. ✓✗
- 6) Pedro is wearing a white chef's hat. ✓✗
- 7) Pedro is sad. ✓✗
- 8) The milk is between the bran and the cheese. ✓✗
- 9) There are two glasses of red juice on the unit behind Pedro. ✓✗
- 10) There is a slice of pizza behind the dog. ✓✗
- 11) The dog is unhappy because the pizza is vegetarian. ✓✗
- 12) Pedro is holding the frying pan in his right hand. ✓✗
- 13) There is a spoon in front of the ice cream on the table. ✓✗
- 14) The salt and pepper are on the table. ✓✗
- 15) There is a slice of bread in front of the jam jar. ✓✗

TASK 5

Search the words.
Знайди необхідні слова.

SPOON
FORK
PLATE

PAN
BOWL
CUP
CHOPPING BOARD
GLASS

POT
JUG
WHISK
LADLE
KNIFE

Кирило Шевелєв

ЧИ ЗМІНЮЮТЬСЯ В ЇЖАКІВ КОЛЮЧКИ?

Їжаки – одні з найдивовижніших тварин. Уся їхня спина покрита голками, які здатні захистити від більшості хижаків, що мешкають у лісі. Так маленьке звірятко може спокійно займатися своїми справами, не боячись, що його хтось потурбує. Й оскільки всі тварини періодично оновлюють волосняний покрив, чи стосується це правило колючок їжака? Або ж звірятко все життя носить один «комплект»?

Користь і шкода від їжаків

Більшість їжаків мешкає в лісі та своєю діяльністю водночас приносить як користь, так і шкоду. Ця тварина харчується комахами, завдяки чому заважає розповсюдженню хрущів, гусениць і шовкопрядів, чия діяльність негативно

матися від контакту. Також їхні голки збирають із трави велику кількість кліщів, котрі зариваються в них і залишаються зі звірятком до кінця життя. Отож якщо хтось приніс до будинку дикого їжака, слід одразу показати його ветеринару для здавання відповідних аналізів.

Цікавий факт:

Їжак може насаджувати на голки листя та квіти, які він відносить у гніздо.

Чи змінює їжак свої колючки?

Як і шерсть, колючки їжака також поступово оновлюються протягом життя. Однак їхня заміна відбувається поступово, щоб звір не залишився з голою спиною. Деякі голки випадають протягом року, причому на їхньому місці відразу починають рости нові.

Цікавий факт:

Якщо колючки їжака випадають у більшій кількості, ніж відростають нові, і його спина поступово лисіє, отже, він чимось захворів.

Узимку їжак впадає в сплячку, і коли навесні виходить із неї, приблизно 30 % голок на його спині випадають. Через це протягом певного часу покрив з колючок здається не таким уже й щільним. Але його все одно достатньо, щоб оберегти від хижаків. Тим паче, уже за кілька тижнів на місці старих голок з'являються нові.

позначається на інших мешканцях. Але також їжак не проти поласувати яйцями птахів, що в'ють гнізда на землі. Так, на Гебридських островах практично повністю зникли чибіс, бекас і чорноволик.

Диких їжаків краще не брати до рук. Вони можуть бути переносниками різних інфекцій, тому краще утри-

ПРОВЕДИ ЇЖАЧКА ДО МУХОМОРА.

«Їжачок»

ТОБІ ЗНАДОБЛЯТЬСЯ:

- вершковий сир – 400 г
- крекер – 300 г
- сир "Сулугуні" – 200 г
- кріп – невеликий пучок
- мигдальний горіх – 150 г
- варені яйця – 4 шт.
- соєвий майонез – 3-4 ст. л.
- часник – 2-3 зубчики
- чорні оливки – 1 шт.

1 Спочатку приготуємо начинку. Сир "Сулугуні" та яйця натри на дрібній тертці. Дрібно поріж невеликий пучок кропу.

2 У велику миску поклади натертий сир, яйця та 400 г вершкового сиру. Сюди ж вичави 2-3 зубчики часнику. Додай подрібнений кріп і майонез. Усе добре перемішай. Суміш повинна бути густою й добре тримати форму.

3 Готову начинку переклади на велике овальне блюдо. Формуємо з начинки тіло їжачка. Блюдо витри з боків від залишків начинки.

4 Навколо начинки гарно виклади солоний круглий крекер. На їжачку з мигдальних горішків сформує голки.

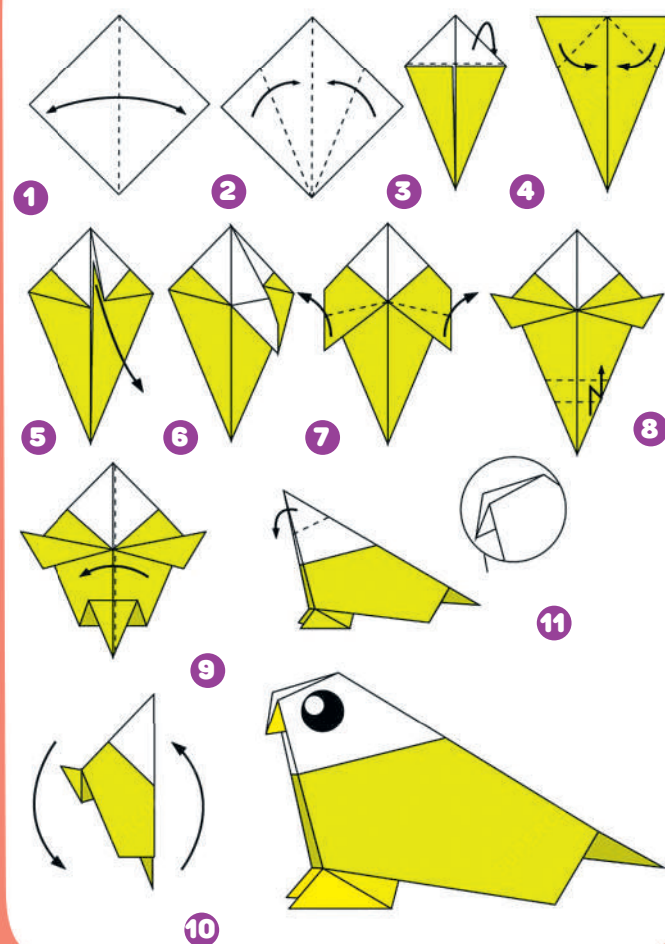
5 У чорної оливки відріж кінчик, це буде ніс їжачка. Решту оливки розрізаємо навпіл і нарізаємо півкільцями. Це очі звірятка.

Страва «Їжачок» – незвичайна й оригінальна. Вона дуже прикрашає святковий стіл. Якщо готувати цю страву на меншій тарілці, інгредієнтів знадобиться вдвічі менше. Смачного!

ОРИГАМІ

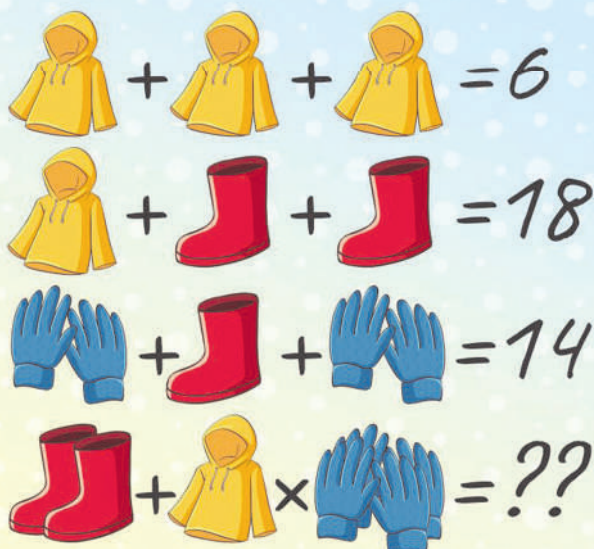

ФІЛВОРД

Знайди назви фруктів та ягід.

СКІЛЬКИ ТВАРИН ТИ БАЧИШ НА МАЛЮНКУ?

ЯКА ПРАВИЛЬНА ВІДПОВІДЬ?

Осінній вальс кружляє нашім містом. І різнобарвне листя, мов намисто, Природу дивовижну прикрашає. І віхолу зимову провіщає.

Розв'яжи sudoku. Пам'ятай: кожне зображення має бути в рядку та стовпчику лише один раз.

ВІДПОЧИНЬМО В ТІНІ ГІРЧИЦІ

Олена Мікула

Що за дивовижні дерева ростуть в інших країнах! Хлібне, наприклад, чи пляшкове. Захотів хліба – будь ласка! Не треба ні до крамниці бігти, ні в черзі стояти, ні гроші платити. Заліз на дерево, нарвав собі булочок, бубликів, кілька ватрушок захопив – їж собі на здоров'я. Або зібрався ти на пляж позасмагати, а компот налити немає в що. Жодного клопоту! Адже в тебе біля будинку пляшкове дерево гілля розкинуло. Пляшки достигли – бери скільки завгодно!

Мабуть, ти зрозумів, що я жартую. Не ростуть на хлібному дереві бублики та ватрушки. А назвали його так тому, що воно має пористу деревину, схожу на свіжоспечений хліб. І на

пляшковому дереві пляшки не ростуть, просто його стовбур за формою нагадує пляшку.

Є ще одне дивовижне й цікаве дерево, про яке я хочу розповісти. Це гірчичне дерево. Коли чуєш цю назву, здається, що на ньому обов'язково мають рости баночки з гірчицею. Але це не так, на ньому ростуть маленькі стручки, у яких ховається дрібнеське насіння. От саме з нього люди й навчилися виготовляти гірчицю. Ця рослина поширена в багатьох країнах, і в нашій також. Але якщо хтось тобі її покаже, то ти, найімовірніше, розсмієшся. І знаєш чому? Бо це низенький непоказний кущик, який аж ніяк не можна назвати деревом. Річ у тім, що розмір

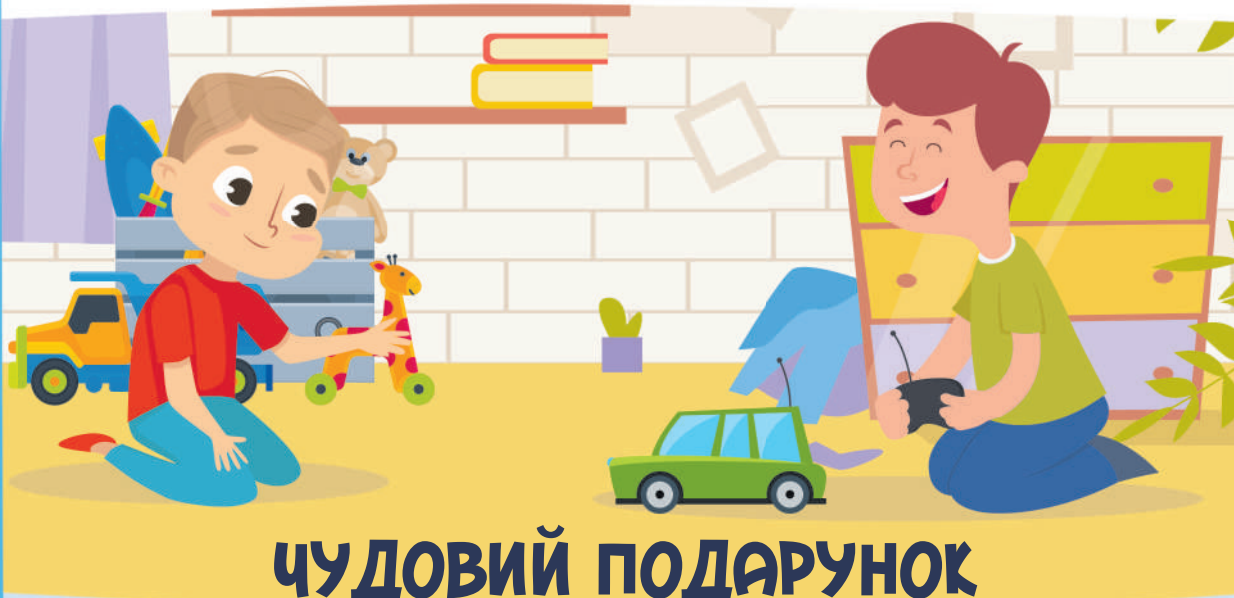
цієї рослини залежить від кліматичної зони, у якій вона росте. У тих країнах, де тепло, вона виростає високим кристалним деревом, у тіні якого можна сховатися від пекучих променів південного сонця. Пташки злітаються до цього дерева й ховаються в його гіллі.

Про маленькі зернятка гірчичного дерева написано в Біблії. Ісус Христос казав своїм учням: «Царство Небесне подібне до зерна гірчиці, що його людина взяла, та й посяла на своєму полі; воно, хоч і найменше з усіх зерен, та коли виросте, стає більшим за всю городину і стає деревом, так що прилітають птахи небесні й гніздяться на його гілках» (Матв. 13:31, 32).

Де ж перебуває Боже Царство? Воно на Небесах, і царює там Ісус Христос. А чи хотів би ти жити у вічному Царстві добра і щастя?

У Біблії йдеться про те, що це Царство має початися у твоєму серці. Попроси Ісуса, щоб Він став твоїм Царем, твоїм Господом, запроси Його у своє серденько.

Христос дасть початок твоєму новому життю, яке триватиме й на Небесах і ніколи-ніколи не скінчиться! Дозволь маленькому зернятку твоєї віри сягнути гіллям аж до Неба.

ЧУДОВИЙ ПОДАРУНОК

Сашко у свій день народження почувався найщасливішим хлопчиком: здійснилася його заповітна мрія – йому купили машинку на радіокеруванні.

– Мамо, подивися, яка машина! Вона така гарна, як справжня!

Тепер Сашко цілими днями грався з машиною, а ввечері дбайливо ставив її в «гараж», на полицю поряд з іншими іграшками.

За кілька днів до батьків Сашка приїхали гості з іншого міста – тітка Варя із сином. Костик був приблизно такого ж віку, як і Сашко. Хлопчики швидко потоваришували. Вони разом гуляли на вулиці й гралися. З усіх Сашкових іграшок Костикові, звичайно ж, найбільше сподобалася машинка на радіокеруванні.

Увечері перед сном мама, як завжди, читала Сашкові біблійну історію. Це була історія про хлопчика, який приніс Ісусові п'ять хлібів та дві риби. А Ісус нагодував ними п'ять тисяч людей. Як добре, що хлопчик віддав Христу те, що мав! Сашкові теж хотілося щось віддати Ісусові, але як це можна зробити? Адже Ісус тепер не живе на Землі.

Прочитавши історію, мама запитала: «Синку, а ти хотів би щось віддати Ісусу?»

– Так, але ж Ісус на Небі, як я Йому дам?

– Так, Він на Небі, – погодилася мама. – Але Христос сказав: усе, що ми робимо ближнім, робимо Йому. Чи зміг би ти, наприклад, віддати свою машинку Костику?

– Віддати машинку? А мені?.. А я?.. – заплакав від образи Сашко. – Ні! Ніколи! Нізащо! Вона моя!

Мама терпляче вислухала його й лагідно сказала: «Синку, не плач! Якщо ти не хочеш віддавати машинку, вона залишиться в тебе. А якщо подаруєш її Костику, це буде так, ніби ти Ісусові її подарував. Ти ж знаєш, що в Костика немає тата, а мама ніколи не зможе купити йому таку дорогу машинку». Мама побажала Сашкові приємних снів і пішла.

Настав день від'їзду гостей. Сашко бачив, як важко Костикові було розлучатися з машинкою. І раптом Сашко все для себе вирішив: «Ти хочеш машинку?» Костик мовчав.

– На, бери! Я тобі її назавсім віддаю! Бери!

– Назавсім?! А ти?

– А я нічого... Це тобі подарунок від мене!

– Дякую! – зніяковіло відповів Костик і, притискаючи до грудей машинку, побіг збиратися.

Сашко був радий, що приніс величезну радість своєму новому другові.

Аня Добрянська

Аліна Літвін

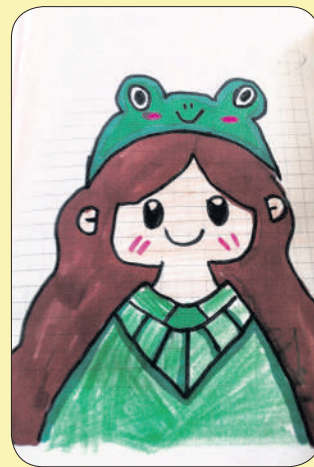
Іванка Гребінник

Софія Щекуріна і Софія Бідюк

Заріна Піщана

Ангеліна Климович

Богдана Винниченко

Віка Кот

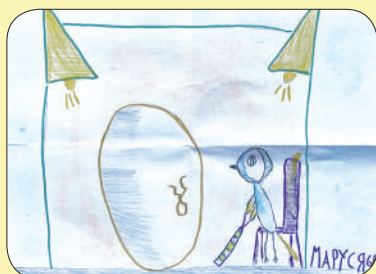
Еріка Колош

Ліда Кот

Ліза Козловська

Маруся Гнатенко

Надя Кот

Полліанна Колош

Олена Миколаєнко

Марина Степанюк

«Мій тихий час з Ісусом» – це молитовний календар-журнал, розроблений спеціально для дітей. Він допоможе малечі пережити досвід спілкування з Богом, відчувати силу молитви та Божу любов. Проводячи час з Ісусом, дитина має змогу записувати в календарі свої думки та почуття, молитовні прохання та відповіді на свої молитви. У збірці містяться пам'ятні вірші на кожен день кожного місяця, молитовні ідеї, ребуси, акровірші та ще багато цікавинок.

BOOKSON
Інтернет-книгарня

**ХРИСТИЯНСЬКІ
КНИГИ** для всієї сім'ї

ЗАМОВЛЯЙ ЛЕГКО -
ОТРИМУЙ ШВИДКО

+38 (099) 45-595-45
shop@bookson.com.ua
www.bookson.com.ua

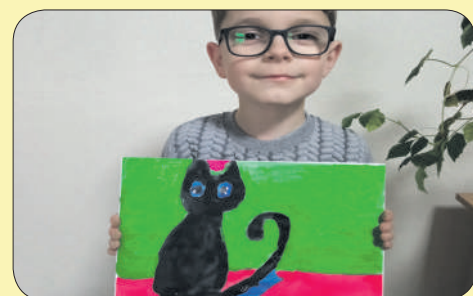
Аня Панасенко

Віка Коваленко

Віка Смаровоз

Владислав Тернесюк

Іванка Степанюк

Катя Роздован

**МАЛЮНКИ
ЧИТАЧІВ**

Люди діти!

Ми дуже вдячні вам за ваші малюнки. Надсилайте нам свої роботи на електронну пошту видавництва **dzherelo@ukr.net**, і ми з радістю їх опублікуємо в нашій газеті.

Додаток до газети «Вічний Скарб»

Щомісячна дитяча газета «Скарбничка»
Видавець – християнське видавництво «Джерело життя»
Адреса: 04052, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10–А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 467-50-68

Відповідальний за випуск: директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Інна Гунько
Коректор: Інна Джердж
Дизайн та верстка: Олена Черневич
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Наклад: 10 000 прим.

Якщо ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, ви можете зробити це через банк.

Наші реквізити:
Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN: UA753808050000000026006149457
МФО 380805
Банк: ПАТ «Райффайзен Банк Аваль» у м. Києві
Призначення платежу: добровільні пожертви

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати тексти.

Рукописи не повертаються. Листування ведеться лише на сторінках газети.